

1300—1400, der faar ekstraordinær Understøttelse.

Derfor kan enhver let forstaa, at den Politik, der er ført i saa Henseende, er rent ud sagt en Afvikling af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, og jeg tror, vi nu er kommet saa vidt, at der er Grund til at rejse det Spørgsmaal, om der ikke er Mulighed for, at man ved en Lovrevision kan fuldkommen afskaffe den. Der er adskillige Grunde, der taler meget stærkt derfor. Der er for det første et Forhold, der i høj Grad har ændret hele Situationen, nemlig at vi har haft en ualmindelig god Arbejdssommer. Jeg tror, det maa indrømmes fra alle politiske Partiers Side, at efter at vi har haft en saa god Arbejdssommer som i Aar, maa der være Mulighed for, at den forsikringsmæssige Understøttelse vil være tilstrækkelig til at hjælpe de arbejdsløse over en to-tre eller fire vanskelige Vintermaaneder. Dernæst er der et andet Hensyn, og det er 8 Timers Arbejdsdagen. Saa længe Forholdet er det, at Arbejderne gennem deres Organisationer fuldkommen dogmatisk fastholder 8 Timers Arbejdsdagen, tror jeg ikke, man kan blive ved Gang paa Gang at stille Krav til det offentlige om ekstraordinær Understøttelse. Jeg tror nemlig, at der indenfor Befolkningen er en vaagnende Erkendelse af, at det er fuldkommen urimeligt, at f. Eks. Arbejderne i Byggefagene, der har den bedste Arbejdstid om Sommeren, siger til det offentlige: Vi har Raad til at opretholde 8 Timers Arbejdsdagen, men vel at mærke, naar Efteraaret standser Arbejdet og der kommer to-tre vanskelige Vintermaaneder, saa forlanger vi af det offentlige ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Et saadant Forhold tror jeg ikke, man kan blive ved at opretholde. Enhver maa dog forstaa, at hvis det er nødvendigt for dem at ty til en ekstraordinær Understøttelse i to-tre Vintermaaneder, saa har det offentlige fuldkommen moralsk Ret til at sige til dem: Var det saa alligevel ikke bedre, at I i den bedste Arbejdstid arbejdede 10 Timer om Dagen og saa klarede jer selv gennem de to-tre daarlige Vintermaaneder? Hvis man i Fremtiden vil fastholde 8 Timers Arbejdsdagen, kommer man til at opgive det stadige Krav om ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Der er et tredje Hensyn, der ogsaa har stor Betydning i denne Henseende, og det er selve den Anseelse og den Anerkendelse, som en social Foranstaltning nødvendigvis skal have i Befolkningen. Hvis en social Foranstaltning skal blive en fast, en permanent Ord-

ning, saa maa den have Evne til at vinde Befolkningens Anerkendelse og Tillid. Derfor tror jeg, at hvis man indenfor Arbejderkredse ønsker, at Forsikringsprincippet skal vinde en saadan Anerkendelse og en saa stærk Stilling i Befolkningen, at det i Fremtiden kan gøre Krav paa et Tilskud fra Stat og Kommune, saa bliver man nødt til at opgive det fortsatte Krav om store ekstraordinære Tilskud. De Forhold, vi har staaet overfor i de to-tre sidste Aar, har været af en saadan Beskaffenhed, at de Gang paa Gang har vakt Mistillid og Uro i Befolkningen. Det er derfor i Arbejdernes egen Interesse, at den ekstraordinære Understøttelse afskaffes. Jeg kunde nævne en fjerde Grund, og det er Hensynet til Forholdene indenfor de forskellige Industrier. Det bliver efterhaanden mere og mere klart for enhver, at skal Arbejdsløsheden nogen Sinde ganske forsvinde, skal der en vis Bevægelighed til indenfor Fagene. Det er f. Eks. i Øjeblikket saa fuldkommen aabenlyst, at enhver kan se det, at der indenfor forskellige Fag og i lang Tid har været Mangel paa Arbejds-kraft, samtidig med at der er adskillige Fag, som hele Sommeren igennem har været og ogsaa nu er stærkt overbefolkede. Der skal en vis Bevægelighed til, hvis dette Forhold nogen Sinde skal trække sig i Lave. De ved maaske, at der indenfor Murerfaget i Sommer har været Mangel paa Arbejds-kraft, ligesaa indenfor Brolæggerfaget, Malerfaget og Landbruget. Men samtidig ser vi, at en Industri som Metalindustrien er saa overbefolket, at selv dens Repræsentanter meget godt forstaaer og ogsaa erkender, at der slet ikke er Sandsynlighed for, at denne Industri nogen Sinde, i hvert Fald indenfor en Fremtid, nogen kan overse, igen kan give fuld Beskæftigelse til samtlige Arbejdere. Ogsaa indenfor Tobaksindustrien er der ganske øjensynlig en Overbefolkning. Det bliver nødvendigt, at de overflødige tyer over til andre Erhverv. Det samme er Tilfældet indenfor et Fag som Handels- og Kontormedhjælperne, der hele Sommeren har staaet med en stor Arbejdsløshed. Hvis en saadan Bevægelse nogen Sinde skal komme frem, tror jeg, det er en Betingelse, at vi afskaffer den ekstraordinære Understøttelse, for der er slet ikke Tvivl om, at den i adskillige Tilfælde fører til det Resultat, at man tager en Arbejdsløshedsunderstøttelse i Stedet for at gøre sig personlig Ulejlighed med at faa fat i et Arbejde. Det er slet ikke, fordi Arbejderne er daarligere end andre, for saadan er vi nu en Gang af Naturen alle sammen: kan vi faa en Statshjælp, saa tager vi den i Stedet for